

ΜΑΝΟΛΗΣ ΞΕΣΑΚΗΣ

Σπύρο, τοῦ λέω

Σπύρο, τοῦ λέω, νὰ πᾶς νὰ φέρεις φαί γιατί οἱ ὥρες περνοῦνε ἀργά, ὅπως οἱ νεκροφόρες ποὺ βλέπουμε κάθε προῖ και οἱ περισσότερες, σπύρο, τοῦ λέω πάλι, κουβαλοῦνε τοὺς ἀνυπόταχτους στοῦ αἶσθημα τῆς πείνας.

Φαί, ἀπαντᾷ, δὲ πάω νὰ πάρω και κουνιέται στὴ βρύση τοῦ πετρελαιοβάρελου ἀπέναντι ἕνα ντενεκάκι και τὸ παρατηρῶ και ἄφησέ με ἤσυχο.

Ἐπειδὴ και αὐτὴ ἡ συζήτηση ἀνάγκης δὲ μπόρεσε νὰ σταθεῖ, μείναμε στὴ σιωπὴ νὰ μᾶς ξεγδέρνει. Τὸ δωμάτιο στοῦ μόνιμο γκρί' πνιγμένο στὴν ὁμίχλη τῆς πολιτείας ποὺ εἶχε τὴν ὄψη νεκροταφείου καθὼς τῶχαμε δεῖ στοῦ θέατρο, ποὺ ὄλοι ἀπάνω στὴ σκηνὴ κάνανε τοὺς πεθαμένους ἐνῶ εἶτανε ζωντανοὶ και τὰ παρασταίνανε ὅλα αὐτὰ μόνο και μόνο γιὰ νὰ βγάλουν τὸ ψωμί τους.

Ἄξαφνα δίχως τίποτα τὸ συνταρακτικὸ ὁ σπύρος ἔκλεισε τὰ μάτια και πέθανε.

Ἦρθαν τότε και ἄλλοι πολλοὶ και τὸν στολίσανε ἀμίλητοι στὴ μέση τοῦ δωματίου μὲ δύοσμο και βασιλικὸ και ψεύτικα λουλούδια περασμένα στίς τρυπες τοῦ ρούχου του. Τὸν ξενητύσαμε. Δὲν εἶχαμε φῶτα' οὔτε καν κερί. Ὁ γιάννης ἔφερε λίγο λάδι σ' ἕνα πιατικὸ και βουτήξαμε μέσα τρεῖς μπουκίτσες μπαμπάκι και τίς ἀνάψαμε νὰ βρεῖ ἡ ψυχὴ του λίγο φῶς, καθὼς λένε, ποὺ τριγυρῆζει ἀκόμη στοῦ δωματίου.

Καμμιά γυναίκα δὲν εἶχε παρασταθεῖ στὴ θανά. Ὅλες φοβισμένες θωρούσανε ἀπ' τ' ἀπέναντι τὴν ἀνταύγεια τοῦ μπαμπακιῦ και ὅπως τῶχουμε εὐκόλο κλαίγανε ἀπόσιγα. Σὲ μὰ στιγμὴ ποὺ ἡ μάνιτα μᾶς κυριέψε πέταξε κάποιος τὸ νὰ πάμε νὰ ξηλώσουμε τὸ ἄγαλμα τῆς πλατείας και νὰ τὸ πλαγιόσουμε στὰ κρυφὰ μὲ τὸ σπύρο. Δὲν πῆγαμε. Ἐξᾶλλου ποτὲ δὲν ὑλοποιήσαμε τίς δύσκολες σκέψεις μας. Σημερωθήκαμε παραδομένοι καθέννας στὰ δικὰ του. Κανεὶς δὲ πρέπει νὰ πεῖ πὼς ὁ σπύρος πέθανε ἀπ' τὴν πείνα. Φυλακισμένος και ἀνίσχυρος. Οἱ σκέψεις δὲν τρώγονται. Ὅσο δυνατὲς και ἦν εἶναι. Οὔτε τὰ πιστεῶ. Λοιπόν, ὁ ἀνθρωπος παρατηροῦσε ἕνα ντενεκάκι. Ὅσοτερα πέθανε.

ΤΑΞΙΔΙΑ

Λεῦκες χλομὲς σταχιτὲς ὄρθια δόρατα
και ἀνάμεσά τους πομπὴ ποὺ ταξιδεύει — τὸ τρένο.

Ἡ ὁμίχλη ἐνισχύει τὴ μνήμη
και ἀγαπᾶς τὰ ταξίδια και ἐμπιστεύεσαι τὴν προσωπικὴ σου
γλώσσα σ' ἀγνωστα και ἀδιάφορα τοπία.

Ποὺ κινοῦνται, ποὺ χάνονται,
νεκρωμένα τοπία ἔδρες ἀναλήψεων.